

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

RICARD CUGAT

► Assistents a la festa d'Any Nou bengalí, dissabte passat a la plaça dels Àngels.

Benvinguts a l'any 1420

La festa va començar enrariada. Un representant d'alguna cosa va corregir la presentadora que havia donat la benvinguda als assistents a la festa d'Any Nou bengalí a la plaça dels Àngels. L'home li va dir que la festa era al Raval, no al barri Gòtic i el murmurí entre els joves va ser notable. Una veïna del barri va dir: «Amb la mala premsa que tenen els polítics i no n'aprenen».

El va seguir una dona i aquesta també va corregir la noia: va dir que venia en representació d'un partit polític i no segons el càrrec que li va atribuir la noia. Més murmuris. La majoria de les mares, totes mudades amb el vestit típic de Bangla Desh comprat a una senyora que aquests dies venia teles al barri, no se'n van assabentar. La noia, explicava un noi, és «un exemple» per a molts dels altres joves bangladeshians: «Parla català, castellà i estudia, ja ho veuràs anirà a la universitat».

Dissabte a partir de les 18.30 hores, a la plaça dels Àngels, se celebrava l'Any Nou bengalí –segons la seva tradició acabem d'entrar al 1420– i la festa la feien (i la disfrutaven) tots aquells senyors que regenten petits comerços al Raval o el Poblesec; aquells joves anònims

que es veuen atenent a les verduleries; aquelles noies que ara són les reposadores i les caixeres d'una cadena de supermercats o aquells que treballen als restaurants de Barcelona.

Després d'un minut de silenci guardat en memòria dels 600 morts en l'ensorrament d'una fàbrica tèxtil, els primers que van ocupar l'escenari van ser un grup de hip hop que es va presentar com a Asian Soldiers i que va acabar, abans d'haver co-

Els Asian Soldiers van ocupar l'escenari. Fora estereotips, res de Tollywood

mençat, amb idees preconcebudes. Res de Tollywood. Els nois d'Asian Soldiers viuen a Barcelona i narren històries urbanes d'amor, de barreja de cultures i d'incomprensions migratòries.

Un noi que havia treballat en una verduleria durant cinc anys i que un matí ja no hi va estar més va aparèixer ballant una coreografia amb uns amics. Pantalons verds. Tots. Samarreta i sabatilles taronges. Tots. «¿On

treballes ara?» «En una fàbrica. ¿T'ha agradat el ball?».

La noia que havia fet de presentadora, amb la seva germana, va ballar una dansa més tradicional. Hi va haver qui va cantar *hits* de moda a Bangla Desh i tots van esperar l'arribada d'una cantant que viu al Regne Unit i que és una estrella. De blanc i amb turbant vermell, va aparèixer quan començava a ploure.

A la plaça dels Àngels hi va haver dues festes, de fet tres. La de la comunitat de Bangla Desh. Les visites esporàdiques de turistes, altres veïns (pocs) i *skaters* sense brúixola. I la dels borratxos de sempre.

La diferència entre els dos primers la marcava un plat de plàstic o un con de paper fet amb un diari gratuït. A les paradetes de menjar tradicional, un dels plats se servia en un recipient diferent, sense preguntar, segons la procedència de qui comprava.

La festa va seguir fins que la pluja –«com ja va passar l'any passat», es queixava un noi– va provocar una desbandada. Alguns dels assistents, de fet, havien marxat abans per anar a treballar als restaurants. El noi que em va fer d'interpret entrava a les 21.30 hores. Durant dues hores, es va passejar per la plaça amb una càmera, vestit *trendy* com els nois d'Asian Soldiers o els que van protestar per les correccions.

Sota l'escenari, per cert, s'anunciava una empresa d'enviament de diners. A Bangla Desh, el paradís tèxtil per a les marques, el sou mínim són 29 euros al mes. ≡

 cgaya@elperiodico.com